

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117247126
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6117247126.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., v právnej veci žalobcu L & M Finance, s.r.o., so sídlom Nemocničná 749/20, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 46 925 244 zastúpeného SVITOK a spol., s. r. o., so sídlom Tomášikova 23/C, 821 01 Bratislava, IČO: 36 863 980, proti žalovanému: E. s.r.o., so sídlom Mierova 309/7, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 751 550, zastúpenému advokátom Mgr. Stanislavom Hutňanom, sídlom Moskovská 18, 811 08 Bratislava, o zaplatenie 27.600,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 62Cb/202/2017-168 zo dňa 6. februára 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 62Cb/202/2017-168 zo dňa 6. februára 2020 v napadnutej časti II. výrokovej vety, ktorou súd žalobu zamietol mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3.000,-Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

II. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k. 62Cb/202/2017-168 zo dňa 6. februára 2020 v napadnutej časti III. výrokovej vety mení tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom vo výroku I. zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 24.600,-Eur. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 %. Výrokom IV. rozhodol, že súd zabezpečovacie opatrenie zriadené uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 62Cb/202/2017-25 zo dňa 12.12.2017 v znení opravného uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 62Cb/202/2017-75 zo dňa 5.3.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Cob/55/2018-86 zo dňa 7.5.2018 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Cob/55/2018-120 zo dňa 6.2.2019 ponecháva v platnosti.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 4.11.2017 domáhal voči žalovanému (pôvodným obchodným meno Tatrademont, s.r.o.) zaplatenia sumy 2.700,- Eur (správne má byť 27.600,-Eur) s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Nárok odôvodnil tým, že dňa 19.7.2017 žalobca ako budúci kupujúci uzavrel so žalovaným, ako budúcim predávajúcim zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, predmetom ktorej mal byť predaj hnutelnej veci: šmykom riadený nakladač Locust 753, VIN: U79W0396MF1WA8027 za kúpnu cenu 27.600,- Eur. Dňa 19.7.2017 žalobca uhradil bezhotovostným prevodom žalovanému sumu 18.000,- Eur a dňa 24.7.2017 sumu 9.600,- Eur. Následne došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a žalovaný odovzdal predmet kúpy žalobcovi. Dňa 11.9.2017

spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia, a.s. ako vlastníka predmetu kúpy a v pozícii leasingového prenajímateľa predmetu kúpy voči žalovanému, odňala predmet kúpy z držby žalobcu s tým, že tento nikdy nebol vo vlastníctve žalovaného a žalovaný mal predmet kúpy len v leasingovom nájme. Podľa názoru žalobcu, keďže žalovaný nikdy nebol vlastníkom predmetu kúpy, sú všetky úkony žalovaného smerujúce k prevodu vlastníckeho práva k predmetu kúpy absolútne neplatné pre rozpor so zákonom a uzavretá zmluva medzi žalobcom a žalovaným je absolútne neplatným právnym úkonom, na základe čoho žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď preukázateľne žalobca žalovanému zaplatil sumu 27.600,- Eur. Žalovaný je preto v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka povinný od žalobcu prijať plnenie žalobcovi v plnej výške vrátiť.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie. Uviedol, že počas celej doby uzatvorenia zmlúv žalobca konal výlučne s fyzickou osobou - XXXX, W., nar. 4. 5G.2, XXktorá aj zmluvu podpísala. Jediný konateľ žalovaného bol v tej dobe v zahraničí. Menovaná fyzická osoba nemala mandát takto konať bez vedomia jediného konateľa, ktorý o tomto nemal žiadnu vedomosť. Tiež poprel, že faktúry boli vystavené konateľom žalovaného. Aj keď na zmluve o budúcej zmluve je uvedené v záhlaví meno jediného konateľa žalovaného, tento nemal akúkoľvek vedomosť o uvedenej transakcii. Žalovaný si bol vedomý, že predmet kúpy nie je jeho vlastníctvom, preto by takúto zmluvu neuzatvoril a bolo by mu jasné, že akákoľvek zmluva znamenajúca prevod vlastníctva hnuťnej veci od nevlastníka v rámci zásady „nemo plus iuris“ nemôže byť platná. Žalobca si musel byť vedomý, že nekoná priamo so žalovaným, ale s p. W., ktorý žalovaného nezastupuje. Tiež tvrdil, že skutočnosť, že predmet kúpy nie je vo vlastníctve žalovaného bola ľahko overiteľná aj žalobcom podľa osvedčenia o evidencii vozidla č. XXXXXX. Žalovaný si tiež nie je vedomý žiadnej výzvy na uzatvorenie riadnej kúpnej zmluvy, táto zrejme bola adresovaná len p. W., pretože on by takúto zmluvu nikdy neuzavrel. Tiež uviedol, že aj keď uvedená suma bola pripísaná na účet spoločnosti žalovaného, nebola jej majetkom, ale tento účet plnil výlučne funkciu platobného miesta a finančné prostriedky boli ihneď p. W. kartou z účtu vybrané a použité na jeho vlastnú potrebu. Žalovaný v rámci obrany poukázal na ustanovenie § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak splnomocnenec pri konaní prekročil svoje oprávnenie konať za splnomocniteľa alebo ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zviazaný sám, ibaže ten za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. Ak splnomocniteľ neschváli prekročenie plnomocenstva alebo konanie bez plnomocenstva, môže osoba, s ktorou sa konalo, od splnomocnenca požadovať buď splnenie záväzku, alebo náhradu škody spôsobenej jeho konaním. Žalovaný tiež poukázal na to, že proti osobe pána X. Okresnýje vedených viac trestných konaní, pričom tento bol aj v minulosti za podobný majetkový trestný čin právoplatne odsúdený. Na pojednávaní doplnil svoje vyjadrenie v tom smere, že ak aj bola B. W. udelená generálna plná moc, táto skutočnosť ešte neznamená, že bol oprávnený uskutočniť prevod vlastníckeho práva k predmetnej hnuťnej veci, ktorá nebola vo vlastníctve žalovaného.

4. Okresný súd z vlastnej činnosti mu známej podľa § 186 ods. 1 CSP zistil, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 3T/42/2018 zo dňa 18.1.2019, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4To/41/2019 zo dňa 25.7.2019, bol obžalovaný B. W., nar. X.X.XXXX uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že na základe generálneho splnomocnenia konateľa T. B. C. zo dňa 2.11.2015, v mene spoločnosti žalovaného na strane budúceho predávajúceho uzatvoril so spoločnosťou žalobcu na strane budúceho kupujúceho dňa 19.7.2017 Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve o prevode vlastníckeho práva na predmet kúpy šmykom riadeného nakladača Locust 753, VIN: U79W0396MF1WA8027 v kúpnej cene 27.600,- Eur vrátane DPH, pričom na základe tejto zmluvy bola spoločnosťou žalobcu uhradená kúpna cena za tento predmet kúpy vo dvoch splátkach, a to dňa 19.7.2017 v sume 18.000,-Eur a dňa 24.7.2017 v sume 9.600,-Eur z účtu spoločnosti žalobcu na účet spoločnosti žalovaného, z ktorej sumy bola kupujúcemu vrátená suma 3.000,-Eur, kde budúci kupujúci - žalobca po uhradení kúpnej ceny vo výške 24.600,-Eur zistil, že uvedené vozidlo nie je majetkom spoločnosti žalovaného, ale je majetkom leasingovej spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia a.s., čím týmto svojím konaním uviedol zástupcu spoločnosti žalobcu do omylu v otázke vlastníctva vozidla a spôsobil jej celkovú škodu vo výške 24.600,-Eur. Menovaný bol ďalej uznaný vinným z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že na základe udelennej generálnej plnej moci zo dňa 2.11.2015 uzavreť v Banskej Bystrici spoločnosťou žalovaného, na základe ktorej mal zastupovať menovanú spoločnosť vo všetkých právnych veciach týkajúcich sa spoločnosti, čo však zneužil tým, že v období od 12.12.2016 do 24.7.2017 na viackrát vyberal prostredníctvom platobnej karty z rôznych miest v Banskej Bystrici finančné prostriedky z podnikateľského účtu spoločnosti, a to v

celkovej výške 14.194,80 Eur, pričom tieto výbery a použitie finančných prostriedkov nevedel konateľovi spoločnosti riadne vysvetliť a vydokladovať a taktiež spôsobil schodok peňažných prostriedkov na pokladni spoločnosti vo výške 48.541,50 Eur, čím spôsobil spoločnosti žalovaného celkovú škodu vo výške 62.736,30 Eur. Uvedeným rozsudkom, vydaným v trestnom konaní bola zároveň spoločnosť žalovaného, ako poškodená spoločnosť so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces. O nároku spoločnosti žalobcu ako poškodeného v trestnom konaní rozhodnuté nebolo, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že tento poškodený si nárok na náhradu škody neuplatnil v trestnom konaní, pretože nárok na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny si uplatnil v civilnom procese.

5. Súd uviedol, že vychádzajúc zo skutočností, že obrana žalovaného v tomto konaní spočívala najmä v poukazovaní na protiprávne konanie osoby B. W., kde priebeh opísaného skutkového deja korešpondoval so skutkovými tvrdeniami uvádzanými žalobcom, ako aj skutkovými tvrdeniami uvádzanými žalovaným, súd pre účely zistenia skutkového stavu v prejednávanej veci vzal do úvahy predovšetkým závery trestného konania ustálené vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T/42/2018 zo dňa 18.01.2019, nakoľko s poukazom na § 193 Civilného sporového poriadku je súd viazaný rozhodnutím súdu v trestnej veci o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Súd vyhodnotil ako nesporné, že Ján Gašdoš pri uzatváraní budúcej kúpnej zmluvy so žalobcom dňa 19.7.2017 konal v mene žalovaného, ktorá ktorá vyplýva priamo zo skutkovej vety predmetného rozsudku, a to na základe generálneho splnomocnenia zo dňa 2.11.2015. Uvedenou zmluvou o budúcej zmluve sa žalovaný, konajúci prostredníctvom splnomocneného zástupcu B. W., zaviazal do 30.7.2017 uzavrieť kúpnu zmluvu, podľa ktorej žalovaný predá predmetný šmykom riadený nakladač zn. LOCUST 753. Súd považoval za nesporné, že predmet kúpy nebol v čase uzavretia budúcej kúpnej zmluvy vo vlastníctve žalovaného, keď jeho vlastníkom bola leasingová spoločnosť UniCredit Leasing Slovakia a.s.

6. Spornou bola otázka, či B. W. prekročil rozsah splnomocnenia, keď žalovaný sa bránil tým, že toto splnomocnenie na uzavretie kúpnej zmluvy mu udelené nebolo. Z trestného spisu mal súd za preukázané, že obžalovanému B. W. žalovaný udelil dňa 2.11.2015 generálnu plnú moc, na základe ktorej bol menovaný splnomocnený na všetky právne úkony. Bol teda splnomocnený aj na uzatváranie všetkých zmlúv v mene žalovaného (§ 13 ods. 1 Obchodného zákonníka). Pokiaľ sa žalovaný bránil tým, že B. W. prekročil rozsah splnomocnenia, dôkazné bremeno o jeho prekročení v danom prípade zaťažovalo žalovaného. Žalovaný však žiadnym spôsobom nepreukázal, že zo strany ním splnomocnenej osoby došlo k prekročeniu rozsahu ním udeleného generálneho splnomocnenstva. Súd tiež uviedol, že žalovaný v konaní navrhol vypočúť bývalého konateľa žalovaného Ing. B. C., avšak v priebehu konania od uvedeného dôkazu upustil a netrval na jeho vykonaní. V rámci svojej obrany uvádzal, že v čase uzavretia budúcej kúpnej zmluvy sa nachádzal v zahraničí a o tomto právnom úkone nemal žiadnu vedomosť. Súd mal za to, že ani toto tvrdenie žalovaný ničím nepodložil a neoznačil žiadne dôkazy. Vychádzal preto pri rozhodovaní z ustanovenia § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je splnomocniteľ viazaný právnym úkonom, ktorým splnomocnenec prekročil rozsah poverenia, len ak toto prekročenie splnomocniteľ schválil. Z uvedeného zákonného ustanovenia (druhej vety) však zároveň vyplýva, že ak splnomocniteľ bez zbytočného odkladu neoznámil druhej strane svoj nesúhlas potom, čo sa o prekročení dozvedel, platí, že toto prekročenie schválil. Súd konštatoval, že žalovaný v konaní nepreukázal a ani len netvrdil, že by priamo žalobcovi adresoval akékoľvek oznámenie svojho nesúhlasu s uzavretou budúcou kúpnu zmluvou, hoci zmluva bola uzavretá dňa 19.7.2017 a žalovaný sa o tejto mohol dozvedieť najneskôr dňa 11.9.2017, keď predmetné motorové vozidlo bolo ako predmet leasingu žalobcovi odňaté. Súd tiež konštatoval, že skutočnosť, že zo strany splnomocnenca došlo k prekročeniu rozsahu udeleného poverenia na zastupovanie žalovaného uvádzal žalovaný len v rámci svojej procesnej obrany až v písomnom vyjadrení k podanej žalobe dňa 9.1.2018. Podľa názoru súdu, ak by aj akokoľvek Ján W. rozsah svojho poverenia prekročil, v danom prípade platí nevyvrátiteľná domnienka, že žalovaný schválil takýto právny úkon, ktorý poverený B. W. urobil v jeho mene. Mal za to, že žalovaného právny úkon urobený splnomocnenou osobou zaväzuje a dopadajú na neho všetky právne dôsledky, ktoré z tohto právneho úkonu vyplývajú. Z týchto dôvodov dospel k názoru, že obrana žalovaného týkajúca sa nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie nie je v tomto prípade dôvodná.

7. Súd tiež uviedol, že v konaní bolo ďalej sporné, či na strane žalovaného došlo k naplneniu znakov niektorej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia a v tomto kontexte k získaniu majetkového prospechu žalovaným na úkor žalobcu, keďže na základe generálneho splnomocnenia poverený B. W.

finančné prostriedky z účtu žalovaného následne vybral a ich použitie nevedel žalovanému vysvetliť a zdokladovať, za ktorý skutok bol menovaný uvedeným trestným rozsudkom tiež právoplatne odsúdený.

8. Súd mal za to, že v danom prípade na strane žalobcu vznikla peniazmi vyjadriteľná majetková ujma, keď žalobca poukázal na účet žalovaného finančnú čiastku, bez získania adekvátnej majetkovej hodnoty v podobe plnenia zo strany žalovaného. V danom prípade však neposudzoval vec podľa ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde zákonnou požiadavkou pre vydanie bezdôvodného obohatenia je získanie majetkového prospechu na strane žalovaného. Tvrdil, že právna úprava bezdôvodného obohatenia je subsidiárna vo vzťahu k iným inštitútom súkromného práva v tom zmysle, že sa uplatní výlučne vtedy, ak právne následky vzniknutej majetkovej nerovnováhy nie sú pokryté inou právnou úpravou, predstavujúcou právny dôvod vzniku záväzku. Uviedol, že keďže súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým stavom vymedzeným v žalobe, musí si vyriešiť prípadnú konkurenciu (súbehu) právnych nárokov a z pomedzi viacerých vybrať správnu právnú normu. Pri riešení súbehu nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a náhrady škody (ako je tomu aj v danom prípade, keď žalobca požaduje od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia a v trestnom konaní bolo ustálené, že žalovaným poverená osoba uviedla žalobcu do omylu, čím spôsobila na cudzom majetku škodu väčšieho rozsahu), podľa súdu prvej inštancie treba vychádzať zo zásady, že vzhľadom subsidiárnu povahu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia má prednosť uspokojenie nároku z titulu náhrady škody, ale len v prípade, ak nie sú splnené podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu náhrady škody, možno uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tejto súvislosti poukázal okresný súd na judikatúru súdov. Súd preto na danú vec aplikoval ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravujúcu zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Porušenie právnej povinnosti súd videl v tom, že žalovaný, v mene ktorého konal B. W. do uplynutia doby dohodnutej v zmluve o budúcej kúpnej zmluve neuzavrel so žalobcom platnú kúpnu zmluvu, uviedol žalobcu do omylu a spôsobil tak žalobcovi škodu.

9. V konaní súd považoval za nesporné, že dňa 19.7.2017 bola zo strany žalobcu na účet žalovaného pripísaná suma 18.000,-Eur a dňa 24.7.2017 suma 9.600,-Eur, ktorá skutočnosť bola v konaní preukázaná žalobcom predloženým výpisom z účtu. Aj keď žalobca v konaní trval na zaplatení celej sumy 27.600,-Eur, ktoré boli pripísané na účet žalovaného, podľa súdu v trestnom konaní bolo ustálené, že žalobcovi bola vrátená suma 3.000,-Eur. Súd preto dospel k záveru, že podaná žaloba v danom prípade nie je čo do výšky v plnom rozsahu dôvodná. Súd mal za to, že žalobca sa tohto nároku sám vzdal, keďže do štádia preštudovania spisu v trestnom konaní pred ukončením prípravného konania si tento nárok neuplatnil a následne súd s ním už ako s poškodenou stranou nekonal. Súd však zdôraznil, že je podľa § 193 CSP viazaný rozhodnutím súdu v trestnej veci o tom, že bol spáchaný trestný čin. Podľa okresného súdu spáchanie trestného činu nie je vymedzené len naplnením znakov skutkovej podstaty niektorého trestného činu uvedeného v trestnom zákone, ale predovšetkým skutkovou vetou, ktorá popisuje priebeh skutkového deja a rozsah škody, resp. škodlivého následku. Predmetný skutkový stav vrátane výšky škody 24.600,-Eur a vrátenia sumy 3.000,-Eur žalobcovi bol ustálený v trestnom konaní, keď okresný súd dospel k záveru, že obžalovaný uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinov podvodu. Súd rozhodujúci o nároku žalobcu v tomto konaní preto žalobu v časti sumy 3.000,-Eur zamietol, majúc za to, že žalobca sumu 3.000,-Eur už od žalovaného prijal.

10. Vo zvyšnej časti 24.600,-Eur súd žalobe žalobcu vyhovel.

11. Okresný súd ďalej uviedol, že z trestného rozsudku je zrejmé, že výber finančných prostriedkov z účtu žalovaného bol realizovaný v období od 12.12.2016 do 24.7.2017, pričom odsúdený bol na základe generálneho splnomocnenia oprávnený výber prostriedkov realizovať a škoda v celkovej výške 62.736,30 Eur vznikla žalovanému tým, že odsúdený nevedel vysvetliť a zdokladovať ich použitie. Do uvedenej sumy bol však započítaný aj majetkový prospech získaný od žalobcu, teda suma, ktorú žalovaný v rozhodnom čase prijal na svoj účet od žalobcu a ktorý žalovaný môže žiadať potom od odsúdeného. Škoda, ktorá bola týmto spôsobená žalovanému nebola predmetom tohto civilného konania a je len vecou žalovaného, či sa uvedenej náhrady škody bude od odsúdeného domáhať v osobitnom konaní. V tomto konaní však súd nemohol na uvedenú obranu žalovaného prihliadať.

12. Okresný súd ďalej uviedol, že v priebehu tohto konania bolo zriadené záložné právo na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vo výške 27.600,-Eur v prospech žalobcu na majetok žalovaného uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici, pričom

súd o zriadenom zabezpečovacom opatrení rozhodol podľa § 344 v spojení s § 335 ods. 3 CSP tak, že ho ponechal v platnosti z dôvodu, že žalobe žalobcu vo väčšej časti vyhovel a naďalej je tu potreba, aby na zabezpečenie súdom priznanej pohľadávky bolo zriadené záložné právo až do jeho dobrovoľného uspokojenia žalovaným ako dlžníkom.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 %, čo predstavuje pomer úspechu žalobcu v konaní voči žalovanému.

14. Proti druhej a tretej výrokovej vete rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 3.000,-Eur a aby priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

15. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie žalobu v časti 3.000,-Eur zamietol s odkazom na súvisiace trestné konanie. Žalobca má za to, že takéto skutkové zistenie súdu prvej inštancie nie je správne, keďže zistenie trestného súdu predstavuje len minimálnu škodu potrebnú pre právnu kvalifikáciu podľa trestného práva, a to najmä s ohľadom aj na nasledovné závery súdnej praxe: „ Pokiaľ je v odsudzujúcom trestnom rozsudku uvedená výška škody ako kvalifikačný moment (škoda veľkého rozsahu škoda nie nepatrná, značná škoda a pod.), aj keď je vo výroku rozsudku škoda presne vyčíslená, súdu v občianskom súdnom konaní sa touto časťou rozsudku necítiť byť viazané. Túto úvahu treba považovať za správnu, pretože nie je v rozpore s požiadavkou vyjadrenou v ustanovení § 135 O.s.p.“ (R 27/1977).

16. Tiež poukázal na rozhodnutie R 22/1979 z ktorého vyplýva, že „ Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný v zmysle § 135 ods. 1, pokiaľ ide o výšku škody. Nebolo by síce správne nevziať do úvahy závery a zistenia urobené v tomto smere v trestnom konaní, avšak v občianskom súdom konaní musia byť podľa potreby vykonané ďalšie dôkazy zistením skutočného stavu vecí“.

17. Žalobca konštatuje, že v celom konaní tvrdil, že žalovaný mu sumu 3.000,-Eur nevrátil. Zároveň žalobca upozornil na fakt, že žalovaný v súdnom konaní nikdy netvrdil a nepreukazoval údajné vrátenie sumy 3.000,-Eur žalobcovi, a preto táto otázka nebola sporná a nemohla byť predmetom dokazovania v tejto veci s ohľadom na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP.

18. Žalovaný sa napriek výzve súdu zo dňa 5.5.2020 k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a takýto postup nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol podľa § 378 ods. 1 a § 219 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu. Odvolací súd prejednaním odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti II. výrokovej vety a III. výrokovej vety podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

20. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca si žalobou uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie 27.600,-Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalobca zaplatil bezhotovostným prevodom na účet žalovaného dňa 19.7.2017 sumu 18.000,-Eur a dňa 24.7.2017 sumu 9.600,-Eur, ako cenu hnutelnej veci - šmykom riadený nakladač Locust 753, pričom predmet kúpy nebol vo vlastníctve žalovaného, ale spoločnosti Uni Credit Leasing Slovakia a.s. Za žalovaného zmluvu o budúcej kúpnej zmluve uzatvoril pán W., ako splnomocnený zástupca, pričom B. W. bol okrem iného aj za skutok, že uzatvoril za žalovaného ako predávajúceho so spoločnosťou žalobcu na strane budúceho kupujúceho dňa 19. 7. 2017 Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve o prevode vlastníckeho práva na predmet kúpe uznaný vinným a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica 3T/42/2018 zo

dňa 18.1.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 4To/41/2019 zo dňa 25.7.2019 právoplatne odsúdený.

21. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu správne právne posúdil v súlade s § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež správne právne posúdil otázku konania odsúdeného B. W. na základe generálneho splnomocnenia vystaveného zo strany žalovaného, ako úkon urobený v mene žalovaného. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v sume 24.600,-Eur oprávnená, a preto napadnutým rozsudkom vo výroku I. v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel.

22. Okresný súd však nad rámec tvrdení žalovaného sám vychádzal z trestného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 3T/42/2018 zo dňa 18.1.2019, v ktorom trestný súd konštatoval, že žalovaný zaplatil žalobcovi 3.000,-Eur, a preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu v sume 3.000,-Eur vo výroku II. napadnutého rozsudku zamietol.

23. Predmetom odvolacieho konania je výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v sume 3.000,-Eur, ako aj výrok III. rozsudku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

24. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého odvolací súd vychádzal a od neho sa nijakým spôsobom neodchyľuje (§ 383 CSP). Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie všetkými dôkazmi, ktoré strany označili a predložili. V odvolacom konaní strany ďalšie návrhy na dôkazy neoznačili a nepredložili a ani odvolací súd nezistil existenciu ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP).

25. Odvolací súd zároveň konštatuje, že ustanovenie § 385 ods. 1 CSP nepovažuje za nutné, aby sa spravidla vždy nariaďovalo pojednávanie, ktoré by zbytočne časovo predlžovalo konanie. Zakotvilo preto pravidlo, podľa ktorého je odvolací súd povinný nariaďiť pojednávanie iba v tomto ustanovení vymenovaných prípadoch, t.j. ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V prejednávanej veci sa však nejedná o takýto prípad, a preto senát odvolacieho súdu rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania.

26. Podľa § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ak splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva, je splnomocniteľ viazaný, len pokiaľ toto prekročenie schválil. Ak však splnomocniteľ neoznámí osobe, s ktorou splnomocnenec konal, svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu potom, čo sa o prekročení oprávnenia dozvedel, platí, že prekročenie schválil.

27. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

28. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

29. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

30. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne tvrdiť“, teda uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce, má pre stranu sporu procesnú právnu sankciu a táto má podobu prehry sporu. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, pričom sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy.

31. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na zistenie oprávnenosti žalobcom uplatneného nároku, preto odvolací súd nemal dôvod opakovať ani dopĺňať dokazovanie, keďže súdom zistený skutkový stav akceptoval. Nesprávne však bolo právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie bez povinnosti tvrdenia žalovaného sám vychádzal zo záverov trestného rozsudku, v ktorého odôvodnení súd uviedol, že žalovaný žalobcovi zaplatil 3.000,-Eur. Odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nepoprel tvrdenie žalobcu, že zo strany žalovaného mu zo žalovanej sumy 3.000,-Eur žalovaný

neuhradil. Súd prvej inštancie teda v rozpore s ustanovením § 151 ods. 1 CSP vykonal dokazovanie ohľadne výšky žalobcom uplatneného nároku, hoci žalovaný v konaní žalobcom uplatnenú sumu nepoprel. Takýmto postupom súd prvej inštancie konal nad rámec dokazovania v civilnom sporovom konaní, pretože dokazovať sa majú len tvrdené skutočnosti. Okresný súd teda konal v prospech jednej strany na úkor druhej strany, čím bola porušená zásada rovnosti strán konania. V súlade s citovaným ustanovením § 151 ods. 1 CSP bol teda súd prvej inštancie povinný žalobcom uplatnenú sumu 27.600,- Eur považovať za nespornú.

32. Odvolací súd uvádza, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, keď žalobu v sume 3.000,-Eur zamietol, a to v rozpore s § 151 ods. 1 CSP a čl. 8 CSP, je nesprávne. Súd prvej inštancie bol síce viazaný výrokom trestného rozsudku o spáchaní trestného činu, a kto zaň zodpovedá, avšak nie výškou škody, ktorá ako škoda vyplýva z vyššie citovaného trestného rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 269/2011-55 zo dňa 23.11.2011, z ktorého vyplýva, že „pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný účastník právoplatne odsúdený, spôsobenie škody na cudzom majetku, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaný na občianskoprávne konanie, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola trestným činom spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne komfortný výklad § 135 ods. 1 O.s.p. totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatela za tento trestný čin. Zodpovednosť škodcu za škodu spôsobenú trestným činom treba potom posudzovať v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Na druhej strane stále platí, že občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keby bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená, s výnimkou prípadov, keď trestný súd rozhoduje aj o nároku poškodeného na náhradu škody podľa § 287 trestného poriadku (pozri tiež R 47/1954, R 27/1998, R 22//1979)“.

33. Odvolací súd je na základe vyššie uvedeného toho právneho názoru, že súd prvej inštancie, ktorý sa v napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkými žalovaným namietanými skutočnosťami nebol oprávnený skúmať výšku uplatnenej žalovanej sumy, pokiaľ ju žalovaný v konaní nepoprel. Z citovaného judikátu vyplýva, že súd výškou náhrady škody ustálenou v trestnom konaní nie je viazaný, a keďže v konaní suma popretá nebola, žalobcom uplatnená suma je nesporná. Pokiaľ by bol žalovaný v konaní namietal aj žalobcom uplatnenú sumu a bol by tvrdil, že žalobcovi sumu 3.000,-Eur zaplatil, dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti by bolo na žalovanom. Žalovaný však sumu 3.000,-Eur, v ktorej súd žalobu zamietol nerozporoval, a preto okresný súd nemal vykonávať dokazovanie ohľadne uplatnenej výšky žalovanej sumy, ktorú správne právne okresný súd ustálil ako náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

34. Z uvedených dôvodov preto musel odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v II. výrokovej vete, v ktorej súd rozhodol o zamietnutí zvyšnej časti žalobcom uplatneného nároku podľa § 388 CSP zmeniť tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.000,-Eur tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

35. S prihliadnutím na rozhodnutie odvolacieho súdu, následkom čoho má žalobca v konaní plný úspech, odvolací súd zmenil aj III. R výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcovi priznal odvolací súd nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 100 %.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

37. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)